STORTINGET

Stortingstidende
Referat fra møter i Stortinget

Nr. 12 · 11. november
Sesjonen 2025–2026

Fra 1. oktober 2019 har Stortinget innført ny voteringsordning med faste voteringstidspunkter.
Derfor vil saksreferat og tilhørende votering i perioder være i ulike hefter. Dette er markert i referatet.

Møte tirsdag den 11. november 2025 kl. 10

President: Morten Stordalen

Dagsorden (nr. 12):

1. Interpellasjon fra representanten Tone Wilhelmsen Trøen til barne- og familieministeren:
   «Situasjonen i barnevernet er svært alvorlig. I Norge er det rundt 2 500 barn som i løpet av et år bor på barnevernsinstitusjon i en kortere eller lengre periode. Til enhver tid bor det 1 000 barn på institusjon. Barn og unge i institusjonsbarnevernet trenger trygghet, stabilitet og kvalitet. Det er derfor foruroligende å lese den nylig fremlagte rapporten fra Stene-utvalget, som har gjennomgått organiseringen av det statlige barnevernet. Den viser at Støre-regjeringen ikke har kontroll over hverken kvaliteten, kapasiteten eller kostnadene i institusjonsbarnevernet. Dette støttes også av flere andre rapporter om tilstanden i barnevernet.
   Hvordan vil statsråden konkret følge opp Stene-utvalgets rapport, hvilke strakstiltak vil statsråden prioritere å iverksette først i institusjonsbarnevernet, og er statsråden enig i at det er krise i barnevernet?»
2. Referat

Minnetale over tidligere stortingsrepresentant Sylvi Graham

Presidenten [10:00:19]: Ærede medrepresentanter!

Tidligere stortingsrepresentant Sylvi Graham gikk bort 11. juli, 73 år gammel. Sylvi Graham representerte Høyre og Akershus i to perioder, fra 2009 til 2017.

Etter å ha utdannet seg til musikkbarnehagelærer ved Østlandets Musikkonservatorium og tatt eksamen som privatist ved Barnevernsakademiet underviste hun i musikk ved egen privat musikkbarnehage.

Senere virket hun som avdelingsleder ved Husmødrenes Barnehager, barnehagestyrer i Oppegård kommune og arbeidet også noen år for Norges Blindeforbund og Norges Røde Kors. Det innledet et livslangt engasjement for barn og unges muligheter. Med sin bakgrunn som førskolelærer og barnehagestyrer hadde hun mye å bidra med i diskusjoner om barnehage og oppvekst.

Hennes kommunalpolitiske virke strakk seg over tre tiår, fra hun i 1979 ble innvalgt i kommunestyret i Oppegård. I 1995 ble hun valgt til ordfører. Det var en rolle hun trivdes i, og hun ble en avholdt og populær ordfører.

Hun ble ofte omtalt som «Mor Oppegård», ifølge Oppegård Avis, fordi hun «var til stede overalt, hele tiden, og blant annet fordi hun bidro sterkt til utviklingen av Kolbotn sentrum slik vi kjenner det i dag».

Hun ble gjenvalgt tre ganger, inntil hun i 2009 ble valgt inn på Stortinget og leverte ordførerklubben videre. Fra 2004 til valget i 2005 hadde hun permisjon for å være statssekretær i Utenriksdepartementet.

På Stortinget var Sylvi Graham først medlem av arbeids- og sosialkomiteen, deretter av utenriks- og forsvarskomiteen. I begge komiteer kom hennes brede erfaring og praktiske måte å jobbe på til god nytte. Hun var alltid energisk, direkte i tale og i tilbakemeldinger, men alltid konstruktiv og i godt humør.

På Stortinget fikk hun også viktige internasjonale oppgaver, bl.a. som medlem av delegasjonen til Europarådets parlamentariske forsamling, delegasjonen for forbindelser med Europaparlamentet og delegasjonen til Nordisk råd.

I sin andre periode var hun medlem av Høyres gruppestyre.

Hennes kolleger minnes Sylvi Graham som en raus og positiv kollega. Hun utmerket seg som en bredt orientert politiker med et rikholdig engasjement for alt fra kommunalpolitiske saker til de store internasjonale spørsmålene. Hennes engasjement og kunnskap ble verdsatt både i eget parti og blant kolleger på Stortinget.

Vi lyser fred over Sylvi Grahams minne.

Representantene påhørte stående presidentens minnetale.

Presidenten [10:02:49]: Fra representanten Ingrid Fiskaa foreligger søknad om velferdspermisjon fra og med 11. november og inntil videre.

Etter forslag fra presidenten ble enstemmig besluttet:

1. Søknaden behandles straks og innvilges.
2. Vararepresentanten, Reidar Sand, innkalles for å møte i permisjonstiden.

Presidenten [10:04:14]: Reidar Sand er til stede og vil ta sete.

Statsråd Lene Vågslid vil overbringe en kongelig proposisjon.

Statsråd Lene Vågslid [10:04:31]: På vegner av regjeringa vil eg leggje fram ein kongeleg proposisjon:

– endringar i sentralbanklova – tilgang for staten til å innhente kreditt for likviditetsføremål mv.

Presidenten [10:04:46]: Proposisjonen vil bli behandlet på reglementsmessig måte.

Representanten Aleksander Stokkebø vil framsette et representantforslag.

Aleksander Stokkebø (H) [10:05:05]: På vegne av stortingsrepresentantene Nikolai Astrup, Tor Mikkel Wara, Martin Virkesdal Jonsterhaug, Maren Grøthe, Bjørn Arild Gram, Hans Edvard Askjer, Jørgen H. Kristiansen, Grunde Almeland, Abid Raja og undertegnede har jeg gleden av å framsette et representantforslag om stabile rammevilkår for mer småkraft.

Presidenten [10:05:35]: Representanten Simen Velle vil framsette et representantforslag.

Simen Velle (FrP) [10:05:49]: På vegne av Fremskrittsparti-representantene Line Marlene Haugen, Lill Harriet Sandaune, Joakim Myklebost Tangen, Julia Brännström Nortug, Helge André Njåstad og undertegnede ønsker jeg å fremsette et representantforslag om justering av fraværsreglene i videregående skole.

Presidenten [10:06:03]: Representanten Kristian August Eilertsen vil framsette et representantforslag.

Kristian August Eilertsen (FrP) [10:06:25]: På vegne av representantene Sylvi Listhaug, Dagfinn Henrik Olsen, Bjørn Larsen, Hilde Grande, Frank Edvard Sve, Joakim Myklebost Tangen og meg selv ønsker jeg å framsette et representantforslag om bedre hjertebehandling i Nord-Norge og i Midt-Norge.

Presidenten [10:06:37]: Forslagene vil bli behandlet på reglementsmessig måte.

Presidenten vil opplyse om at sak nr. 2, Referat, vil bli behandlet før sak nr. 1, og ber derfor representantene om å bli sittende til referatet er ferdig behandlet.

Sak nr. 2 [10:06:57]

Referat

1. (95) Representantforslag fra stortingsrepresentantene Haagen Poppe, Tone Wilhelmsen Trøen, Anna Molberg og Tage Pettersen om å nedsette et utvalg som skal utarbeide en norsk kulturkanon (Dokument 8:26 S (2025–2026))
   Enst.: Sendes familie- og kulturkomiteen.
2. (96) Endringer i sentralbankloven (adgang for staten til å innhente kreditt for likviditetsformål mv.) (Prop. 9 L (2025–2026))
3. (97) Representantforslag fra stortingsrepresentantene Grunde Almeland, Guri Melby og Abid Raja om å gjennomføre forenklingstiltak for næringslivet for minst 12 mrd. kroner de neste fire årene (Dokument 8:29 S (2025–2026))
   Enst.: Nr. 2 og 3 sendes finanskomiteen.
4. (98) Representantforslag frå stortingsrepresentantane Kjersti Toppe og Bengt Fasteraune om ei ny og offensiv satsing på arbeidsretta rehabilitering (Dokument 8:30 S (2025–2026))
   Enst.: Sendes helse- og omsorgskomiteen.
5. (99) Representantforslag fra stortingsrepresentantene Jon Engen-Helgheim, Finn Krokeide, Anette Carnarius Elseth, Stian Storbukås, Liv Gustavsen og Tor André Johnsen om innføring av ungdomskriminalitetsnemnd og lukkede institusjoner for mindreårige kriminelle (Dokument 8:28 S (2025–2026))
   Enst.: Sendes justiskomiteen.

Sak nr. 1 [10:07:23]

Interpellasjon fra representanten Tone Wilhelmsen Trøen til barne- og familieministeren:

«Situasjonen i barnevernet er svært alvorlig. I Norge er det rundt 2 500 barn som i løpet av et år bor på barnevernsinstitusjon i en kortere eller lengre periode. Til enhver tid bor det 1 000 barn på institusjon. Barn og unge i institusjonsbarnevernet trenger trygghet, stabilitet og kvalitet. Det er derfor foruroligende å lese den nylig fremlagte rapporten fra Stene-utvalget, som har gjennomgått organiseringen av det statlige barnevernet. Den viser at Støre-regjeringen ikke har kontroll over hverken kvaliteten, kapasiteten eller kostnadene i institusjonsbarnevernet. Dette støttes også av flere andre rapporter om tilstanden i barnevernet.

Hvordan vil statsråden konkret følge opp Stene-utvalgets rapport, hvilke strakstiltak vil statsråden prioritere å iverksette først i institusjonsbarnevernet, og er statsråden enig i at det er krise i barnevernet?»

Tone Wilhelmsen Trøen (H) [10:08:40]: Vi snakker i dag om et barnevern som skal gi trygghet, men som altfor ofte skaper utrygghet. Flere rapporter har gjennom årene reist spørsmål om organiseringen av det statlige barnevernet og Bufdirs dobbeltrolle som både fagdirektorat og etatsstyrer. For noen uker siden kom Stene-utvalgets rapport, og den var rystende lesning. «Slakter organiseringen av barnevernet», skrev VG. «Krisen i barnevernet blir stadig verre», skrev TV 2. Utvalget beskriver et barnevern i krise, og de har god grunn. Det er ikke kontroll på kvalitet, det er ikke kontroll på kapasitet, og det er ikke kontroll på kostnader.

For å ta kvalitet først: Det finnes ingen felles norm for hva som er god kvalitet i institusjonsbarnevernet. Bostedsadressen avgjør hvor god hjelp barnet får. Det er ingen nasjonale standarder for bemanning, innhold eller oppfølging. Staten kan ikke dokumentere effekter, det er ikke kontroll på kvalitet – punktum!

Så til kapasitet: Staten har plikt til å hjelpe, men vet ikke hvor mange plasser som finnes. Det kjøpes tjenester fra en jungel av aktører – uten felles styring eller over-

sikt. Resultatet er feil tilbud, mange flyttinger og barn langt hjemmefra. Det er ikke kontroll på kapasitet.

Til slutt kostnader: Utgiftene øker, budsjettene sprekker, men barna får ikke bedre hjelp. Det brukes mer penger – uten bedre resultater. Det er ikke kontroll på kostnader.

Da barneministeren mottok rapporten, sa hun at hun forsto at slike rapporter kunne skape uro i Bufdir og Bufetat. Men denne rapporten skaper uro langt utover departementets korridorer, for dette handler om barn som ikke får den hjelpen de trenger, når de trenger den.

Brudd på bistandsplikten har skutt i været. Det betyr at det ikke finnes plass til barn som lokalt barnevern mener det er akutt behov for umiddelbart å omplassere trygt. Barn må sove på vaktrommet hos barnevernsvakten, eller i verste fall på glattcelle, fordi det ikke finnes institusjonsplasser tilgjengelig, eller fordi staten ikke tar i bruk ledig kapasitet. Dette skjer mens vi ser barn i barnevernets omsorg rekrutteres inn i kriminalitet og vold. Fortellingene er mange. Det er også mange flyttinger for barn i barnevernet. Forskere peker på at mange flyttinger i seg selv skaper symptomer, ikke fordi barn er syke, men fordi ustabilitet gjør mennesker utrygge, og utrygghet i barndommen setter seg i kroppen. Når studier viser at 76 pst. av barn i barnevernet har psykiske plager, må vi begynne å beskytte barna, ikke systemet.

Spørsmålene i dag er: Var funnene i Stene-utvalget nytt for statsråden – at statsråden mangler styring og kontroll? Og enda viktigere: Hva vil hun gjøre nå?

Høyre mener dagens organisering må endres, at den må skrotes. Vi trenger styring, kvalitet og ansvar. Derfor mener Høyre at det er åpenbart at vi må skille Bufdir som fagdirektorat fra Bufetat som etatsstyrer, i tråd med utvalgets anbefaling, og at vi må erstatte dagens fem regioner med en nasjonal enhet som kan sikre felles praksis, bedre innkjøp og nasjonal oversikt. Vi må innføre nasjonale standarder for kvalitet og innhold, slik at barns hjelp ikke avgjøres av postnummer.

Vi har ikke råd til å vente, vi har ikke tid til å vente, og barna og de unge kan ikke vente. Jeg ber statsråden svare konkret på: Hva er strakstiltakene for å sikre plass når barn trenger det? Hvordan vil hun sikre nasjonal styring på kvalitet og kapasitet nå? Og erkjenner statsråden at Stene-utvalget viser en krisesituasjon i institusjonsbarnevernet – ja eller nei? Barn fortjener et ærlig svar, og de trenger handling nå.

Statsråd Lene Vågslid [10:13:36]: Takk til representanten Trøen for å reise ein veldig viktig interpellasjonsdebatt.

Alle barn som treng omsorg og støtte frå barnevernet, skal få den hjelpa dei treng. Dette utgjer heldigvis ei lita gruppe barn og unge, og institusjonsbarnevernet utgjer ein endå mindre del, men ein svært ressurskrevjande del av barnevernet.

Barn som i ein periode ikkje kan bu heime og må bu på institusjon, er nokre av dei aller mest sårbare og utsette ungane i Noreg, og me må ha ein struktur som legg til rette for at dei blir tekne godt vare på. Difor sette Arbeidarparti–Senterparti-regjeringa ned Stene-utvalet, for me såg behov for ei heilskapleg vurdering av styringa og organiseringa av institusjonsbarnevernet, noko som inga regjering før oss hadde gjort.

Eg er einig med representanten Trøen i at mange av funna til Stene-utvalet er alvorlege. Det er nedslåande at utfordringsbildet som blir beskrive, langt på veg har vore beskrivande for institusjonsbarnevernet heile vegen frå ansvaret blei overført frå staten i 2004, og under skiftande regjeringar. Det er blitt sett i gang fleire forbetringstiltak, men som Stene-utvalet skriv:

> «[D]et er urovekkende hvor lite utfordringsbildet har endret seg.»

Det er difor bra at me har fått denne samla gjennomgangen av kva utfordringar som opplagt ligg der, og kva moglegheiter som finst. Målet er å sikre god styring av ressursane, slik at ungane får best mogleg hjelp tilpassa sitt individuelle behov.

Det er riktig at rapporten beskriv mykje som me kjenner oss igjen i. Dei siste åra har me hatt fleire rapportar – den nylegaste er områdegjennomgangen, som regjeringa òg sette i gang – som har vist at altfor mange barn i institusjon ikkje får den hjelpa og omsorga dei har behov for.

Heldigvis er det ikkje slik at det ikkje har skjedd endringar i barnevernet dei siste 20 åra. Som også barnevernsinstitusjonsutvalet beskreiv, har det over tid skjedd ei sterk kvalitetsutvikling, og mange barn får god hjelp i barnevernsinstitusjonane. Kompetansen er auka, barns rettar er betydeleg styrkte, og reglane for både tvang og inngrep er meir regulerte. Med det sagt er me langt unna å vere i mål, og utviklinga med auka utgifter, kapasitetsutfordringar – som interpellanten peiker på – og uønskt variasjon i tilbodet er alvorleg.

For at ungane skal få hjelp til rett tid, må me òg ivareta bistandsplikta. Det er vel lite eg har brukt meir tid på enn det etter at eg kom i statsrådsstolen, og heldigvis ser me teikn til betring.

Representanten spør om både strakstiltak og langsiktig oppfølging av rapporten. Til det fyrste: Me fylgjer no opp områdegjennomgangen av det statlege barnevernet og kvalitetsløftet i barnevernet, som blei vedteke i Stortinget i juni. Den same dagen som Stene-utvalet la fram rapporten sin i oktober, sa utvalsleiar Erik Stene at kvalitetsløftet i barnevernet er å rekne som eit paradigmeskifte og vil vere veldig bra for ungane og bra for samfunnet. Difor er eg veldig glad for at Stortinget slutta seg

til det i juni. Med kvalitetsløftet tek me viktige grep for å sikra at ungane får meir tilpassa hjelp, og me peiker ut ei heilt ny retning for institusjonstilbodet. Her skal me ha tettare samarbeid mellom dei ulike sektorane. Me må ha meir fleksible institusjonar, som eg opplever at me er tverrpolitisk einige om, bl.a. for å hindre uønskte flyttingar, som representanten peiker på. Me er i gang med fire pilotar, som òg vil gje viktige erfaringar i fortsetjinga.

For å få betre kontroll på utgiftene har Bufdir fått tydelege styringssignal om langsiktigheit i den private marknaden. Me må både auke kapasiteten og utnytte den kapasiteten me har, og me ser allereie at fleire plassar og betre kapasitetsutnytting har redusert talet på bistandspliktbrot betydeleg.

På lengre sikt er me no godt i gang med å setje oss inn i rapporten til Stene-utvalet. Han er no på høyring. Her blir innspela frå aktørar som forslaga gjeld direkte, sentrale – som Oslo kommune, Bufdir og Bufetat, og sjølvsagt organisasjonar for tilsette og brukarorganisasjonar. Me er opne for å endre organiseringa om det bidreg til det overordna målet om eit betre barnevern.

Tone Wilhelmsen Trøen (H) [10:18:55]: Det er helt riktig som statsråden sier, at institusjonsbarnevernet eller barnevernsinstitusjonene er en liten del av barnevernet. Det er til enhver tid tusen barn vi snakker om, som bor i en barnevernsinstitusjon i Norge. Det er først og fremst denne lille andelen Stene-utvalget har sett grundig på, på hvorvidt vi har organisert tjenesten godt nok. De er helt tydelige på at dette ikke holder mål, og at det må skje endringer.

Så kan man diskutere om dette er de mest sårbare og utsatte barna, eller om dette er barn og unge som vi setter i en veldig sårbar og utsatt situasjon fordi vi ikke klarer å gi dem trygghet når de trenger det.

Jeg er også klar over at rapporten er sendt på høring, og at fristen er 31. januar. Jeg håper at statsråden i sitt neste innlegg kan være ganske tydelig på hvor raskt de vil følge opp dette. Snakker vi om i mars, april? Snakker vi om før sommeren 2026? Er det noe som haster, er det jo nettopp dette.

Etter regjeringsskiftet i 2021 startet en helt feilslått avkommersialisering av barnevernet – for det handler også litt om hvorfor vi har havnet her vi har havnet. Private institusjoner ble bygd ned uten at staten bygde opp nok kapasitet selv. Regjeringen ble advart, men lyttet ikke. Først brukte regjeringen en halv milliard kroner på å fase ut kommersielle aktører, og så gjorde de en usving og begynte å kjøpe tjenester fra aktørene igjen. Det er ikke trygg styring, det er rett og slett jojo-politikk, og det er barna som betaler prisen.

Når Arbeiderpartiet skal forhandle budsjett med partier som ser mer på ideologi enn på barnas behov, er vi bekymret. Rødt og SV har lovet velgerne at de skal fortsette sitt korstog mot kommersielle aktører, og jeg frykter at regjeringen igjen vil velge ideologi foran fornuft. Det er viktig at statsråden understreker at det skal være langsiktighet i samarbeidet med de aktørene som ønsker å bidra for å gi en barnevernstjeneste og en institusjonbarnevernstjeneste som er trygg og god.

NRK har fortalt historien om «Siri», som ble flyttet fem ganger på to år etter at barnevernet overtok omsorgen. Hun sier: «Det finnes ikke en centimeter av trygghet i kroppen min». Dessverre er det mange barn som kunne sagt det samme.

Høyre mener at fire år med Støre-regjeringen har gitt mindre trygghet, høyere kostnader og dårligere styring. Dette barnevernet står til stryk, og vi trenger en helt ny politikk.

Statsråd Lene Vågslid [10:22:07]: Ut frå innlegget til representanten Trøen skulle ein nesten tru at ho ikkje hadde fått med seg at Stortinget vedtok kvalitetsløftet for barnevernet i juni. Det er jo ikkje slik at det dei siste fire åra verken har skjedd politikkutvikling eller blitt teke grep i barnevernet i Noreg. Heldigvis har det det.

Eg oppfattar òg interpellanten i denne debatten som mest oppteken av å snakke om organisering. Eg meiner det ville vore direkte uansvarleg av meg å stå her på Stortingets talarstol og forskotere korleis regjeringa vil lande i oppfølginga av eit utval, der rapporten no er på høyring. Eg synest likevel det er fint at Høgre signaliserer så tydeleg kva dei meiner. Som eg sa i innlegget mitt, er regjeringa opne for å sjå på å endre organiseringa av det statlege barnevernet dersom det viser seg å kunne vere til beste for barna – ikkje minst gjennom betre ressursutnytting.

Me må òg ta høgd for at Stene-utvalet gjekk litt utover mandatet sitt, og det tenkjer eg er heilt greitt at dei gjorde, men dei kjem òg med forslag der som gjeld Oslo kommune. Eg meiner me fyrst og fremst må ha god dialog med Oslo kommune om kva dei meiner om si organisering. Eg har allereie hatt eit møte med Oslo-byrådet. Eg tenkjer det er ein heilt sentral del av denne vurderinga, og det ville overraske meg om Høgre ikkje meiner det same.

Så er det fleire ting som hastar når det gjeld å beskytte, hjelpe og yte betre omsorg for barn i barnevernet. Dei siste månadene, og særleg vekene, har me sett ein del hendingar som er veldig alvorlege, der svært unge barn gjer alvorleg og grov kriminalitet. Slik kan me ikkje ha det. Sjølv om dei aller fleste barn og unge i Noreg ikkje bryt loven, heller ikkje dei som er i ein barnevernsinstitusjon, meiner regjeringa at me må gjere meir for å beskytte dei betre. Difor har både justisministeren og eg lansert ei rekkje grep den siste tida som me meiner det

hastar å få på plass, slik som, bl.a., ei direkte oppfølging av Storberget-utvalet. Me har sagt at me f.eks. må sikre at alle barnevernsinstitusjonar har dei same verktøya, at ein uavhengig av institusjon skal kunne låse ei dør, ta ein mobiltelefon, nekte besøk, rett og slett for å beskytte desse ungane betre.

I tillegg er eg einig med representanten i at det er veldig negativt med flyttingar. Den historia som representanten viser til, gjer vondt i magen. Det er ikkje eit godt nok barnevern. Difor er eg så glad for at Stortinget vedtok den nye retninga for institusjonsbarnevernet, der me skal leggje om institusjonane på ein måte som gjer at dei blir meir fleksible, og at barna blir sette føre systemet.

Benjamin Jakobsen (A) [10:25:25]: Barnevernet er et av de viktigste uttrykkene for fellesskap i vårt samfunn. Hver eneste dag møter barnevernet barn som har opplevd en utrygghet som barn aldri skal måtte oppleve. Dette er barn som vi har et ansvar – et felles ansvar – for å ta vare på.

For Arbeiderpartiet er barnets beste alltid det førende prinsippet i barnevernspolitikken. Derfor skal vi også være de første til å erkjenne at barnevernet har store utfordringer. Dette var også bakgrunnen for at den Arbeiderparti-ledede regjeringen i fjor satte ned Stene-utvalget, som nå har gjennomført en helhetlig gjennomgang av institusjonsbarnevernet og lagt grunnlaget for det viktige forbedringsarbeidet vi nå skal ta fatt på. Dette er et arbeid som krever grundig behandling og grundige løsninger. Nå er det høringsrunde, og vi skal lytte til de innspillene som kommer der.

Stene-utvalget peker på flere alvorlige utfordringer, som interpellanten fra Høyre også understreker. Samtidig er det viktig å presisere at mange av disse utfordringene har preget barnevernet over lang tid og med skiftende regjeringer.

Dette skal vi i Arbeiderpartiet gjøre noe med, og derfor fortsetter vi å satse på barnevernet. De siste årene har vi bevilget 2 mrd. kr mer til barnevernet. Vi har vedtatt en ny barnevernslov, som styrker barnas rettigheter, og som legger grunnlaget for et reelt kvalitetsløft i barnevernet. Kvalitetsløftet blir av Stene selv klassifisert som et paradigmeskifte for barnevernet, og allerede i forslaget til statsbudsjett for 2026 følger vi opp med friske midler. Arbeiderpartiet skal styrke og utvikle barnevernet til beste for de barna som trenger omsorg og trygghet – og for de ansatte, som hver eneste dag gjør en forskjell.

Jeg vil si at dette står i dyp kontrast til høyresiden, hvis eneste svar på barnevernets utfordringer er mer marked og mer profitt. Her snakker interpellanten om en ny retning, men det er jo ikke det; dette er god gammeldags Høyre-politikk.

I velferdsstaten ellers snakker vi om det private som et supplement til det offentlige, men i barnevernet er dette snudd fullstendig på hodet. Det vitner om et alvorlig tilfelle av ideologiske skylapper fra høyresiden, for når barn som trenger trygghet, blir en del av et marked, da beveger vi oss bort fra det barnevernet skal handle om.

Under den forrige høyreregjeringen økte bruken av kommersielle aktører – på bekostning av ideelle. Dette resulterte i at så mye som 35 pst. av alle opphold var i kommersielle barnevernsinstitusjoner. Nå snur vi den utviklingen og bygger opp kapasiteten i det ideelle barnevernet.

Debatten om barnevernet handler til syvende og sist om hva slags samfunn vi ønsker å være. Arbeiderpartiet mener at barns trygghet er et ansvar vi tar som fellesskap, og ikke noe vi setter ut til et marked. Vi trenger ikke mer profittjag i barnevernet. Tvert imot er det stort behov for å bygge offentlig og ideell kapasitet. Nå har Stene-utvalget levert sin rapport, og nå fortsetter vi vår jobb med å satse på barnevernet, følge opp rapporten og samarbeide med Stortinget om gode løsninger – til beste for ungene våre.

Liv Gustavsen (FrP) [10:29:43]: Jeg vil først takke representanten Trøen for å løfte en sak som virkelig fortjener all oppmerksomhet.

Siden jeg kom inn i familie- og kulturkomiteen i høst, har jeg fått enormt mange henvendelser fra hele landet. Det er foreldre, besteforeldre, ansatte – og barn og unge selv – som forteller om en hverdag i barnevernet som rett og slett er helt uakseptabel. Det er historier om barn som flyttes fra sted til sted uten forklaring, om institusjoner med høy turnover og lav kompetanse, og om ungdommer som mister troen på at de betyr noe for noen. Når man leser disse brevene, eller snakker med dem, kjenner man at dette handler om noe mye mer enn struktur og system. Dette handler om livet til barn som allerede har hatt det altfor tøft i livet.

Rapporten fra Stene-utvalget bekrefter nettopp det som mange av oss har hørt lenge, at regjeringen ikke har god nok kontroll over kvalitet, kapasitet og kostnader i institusjonsbarnevernet. Vi må tørre å si høyt at det er alvorlig og ulovlig, for når staten svikter her, svikter vi de barna som har minst å gå på. Barn som bor på institusjon, skal oppleve trygghet, stabilitet og varme. De skal føle seg sett. I dag opplever for mange det motsatte, og det gjør meg oppriktig bekymret og sint.

Dette er ikke et område der vi kan lene oss tilbake og vente på nye utredninger. Det trengs handling nå. Jeg vil derfor spørre statsråden: Hvilke konkrete tiltak kommer først? Hvordan skal barns egne erfaringer og stemmer faktisk få en betydning for hvordan institusjonsbarne-

vernet utvikles videre? Er statsråden enig i at vi står i en krise, slik mange fagfolk og barn sier selv?

Statsråden sa tidligere i debatten at dette bare gjelder en liten gruppe. I Fremskrittspartiet bruker man ikke den betegnelsen, for det er ikke poenget. Her kan vi ikke snakke om «få» eller «mange». Når vi vet at barn i institusjonsbarnevernet opplever utrygghet, svikt eller manglende omsorg, er ett barn ett for mye. Ingen barn skal oppleve utrygghet i den delen av livet som skal være grunnmuren til resten av livet. For de barna som i dag sitter der ute, på rom rundt omkring i Norge, og lurer på hvem som bryr seg, betyr hver eneste dag veldig mye.

Tage Pettersen (H) [10:33:22]: Det er nå nøyaktig 1 489 dager siden Støre-regjeringen tiltrådte. I 212 uker har regjeringen hatt ansvaret for barnevernet i Norge. Det betyr at ansvaret for de om lag tusen barna som til enhver tid bor på institusjon, har ligget – og ligger – hos denne regjeringen. Ja, det er en liten gruppe, men det er den mest sårbare gruppen av barn og unge i landet vårt.

Til syvende og sist er det den sittende regjeringen som bærer ansvaret for innholdet i tilbudet til barna, for kontroll på kapasiteten, for forsvarlig bruk av fellesskapets penger – og for at barn som trenger hjelp, faktisk får den hjelpen de har krav på.

La oss oppsummere status på barnevernsfeltet etter mer enn fire år med Støre & Co.:

- Brudd på bistandsplikten har økt kraftig siden 2022 – en utvikling som henger tett sammen med regjeringens ideologiske korstog mot kommersielle aktører, enten man liker det eller ikke.
- Køen for fosterhjem er rekordlang.
- Mange kommunale barnevernstjenester mangler ressurser til å gjøre jobben sin.
- Samarbeidet mellom barnevernet og andre tjenester svikter, og barna faller mellom flere stoler.
- Grunnkapasiteten i institusjonene er for lav.
- Bufetat har gjort seg avhengig av enkeltkjøp for å håndtere svingninger i behovet for institusjonsplasser.
- Samarbeidet mellom det statlige og det kommunale barnevernet fungerer for dårlig.
- Og som om ikke det var nok: Regjeringen har fjernet kompetansekravene til veldig mange av de ansatte i barnevernet.

Samtidig viser tallene at Støre-regjeringen ikke har kontroll på økonomien. Bufetat har de siste årene hatt gjentatte merforbruk på mange hundre millioner kroner, og i budsjettforslaget for 2026 slår regjeringen fast at de vil kjøpe dyre enkeltplasser framfor å inngå langsiktige rammeavtaler hos de kommersielle.

I disse årene har jeg utallige ganger utfordret Støre-regjeringen om krisen i barnevernet, her i denne sal. Jeg sier som Riksrevisjonen: Det er «kritikkverdig at årsakene til utfordringer i barnevernet har vart over lang tid».

Dette er intet mindre enn alvorlig. Høyre kan ikke leve med dette, og de sårbare barna kan ikke leve med dette. Regjeringens politikk fungerer ikke på dette området, og da nytter det ikke å kalle inn til møter og bestille den ene utredningen etter den andre. De som lever i dette hver eneste dag, her og nå, fortjener faktisk at tiltak iverksettes. Med den alvorlige og høye ungdomskriminaliteten i landet skulle vi ha trodd at barnevernet var en av de fremste prioriteringene til regjeringen.

I går samlet Høyre fagmiljøer til rundebordskonferanse for å diskutere hvordan samfunnet kan forebygge og forhindre at barn og unge havner i kriminelle miljøer. Vi fikk én tydelig tilbakemelding: at barnevernet må styrkes og jobbe bedre, smartere og mer effektivt. Jeg deler alle de vurderingene.

Barnevernet skal nettopp sikre at barn og unge som lever under forhold som kan skade deres helse og utvikling, får riktig hjelp og omsorg til rett tid. Under Støre-regjeringen er ikke dette tilfellet for alle. Det lover heller ikke godt når kommunalministerens svar på elendig kommuneøkonomi er at tiden nå er inne for å vri ressursene over fra de unge og oppvekst og til omsorg ute i Kommune-Norge. Det er feil svar på den utfordringen vi nå diskuterer.

Kvalitetsløftet har mye godt i seg, men det løser langt fra alle problemstillingene som diskuteres i interpellasjonsdebatten i dag. Stene-utvalget, det siste av dem, er overtydelig på at dårlig organisering har mye av skylden for den situasjonen vi er i. Da spiller det mindre rolle om statsråden mener at utvalget har gått utover sitt mandat. Da kler det heller ikke statsråden å kritisere Høyre for å snakke om at vi må se på organiseringen av det statlige barnevernet, i tråd med anbefalingen – dog utenfor mandatet – til Stene-utvalget.

Spørsmålet er ikke hvorvidt vi er for eller mot profitt i barnevernet. Spørsmålet er: Er vi for eller mot å ha barnevernsplasser til de barna som trenger det? Det svaret er ganske enkelt – og jeg håper det er opplagt for alle – og det er at vi trenger kapasitet til å hjelpe de barna som har behov for det.

Regjeringen har hatt fire år på å snu utviklingen, og situasjonen har ikke blitt bedre. Da er spørsmålet: Hva konkret vil statsråden gjøre annerledes fra i dag?

Mirell Høyer-Berntsen (SV) [10:38:18]: I Norge bor det 1,1 millioner barn. De aller fleste har det trygt, men noen trenger mer, og det er vårt ansvar. I 2024 fikk over 40 000 barn og deres familier hjelp fra barnevernet. Rundt 2 500 barn bodde på institusjon i løpet av året. Disse barna trenger trygghet, omsorg og støtte til å utvikle seg. Disse barna trenger mer enn bare et tak over

hodet. Barna selv har vært tydelige: Å bo på institusjon må kjennes trygt og meningsfylt. De ønsker mer hjemmefølelse, mer stabilitet og voksne som ser dem og lytter. Fagfolk, ledere og ansatte i institusjonsbarnevernet som hver dag gjør sitt aller beste og har et brennende engasjement, uttrykker nå at de også er frustrert over uforutsigbarhet og svekket tillit.

Barnevernet skal være barnas trygghet når alt annet svikter, men Stene-utvalgets rapport viser at vi står overfor alvorlige og vedvarende utfordringer i den statlige delen av barnevernet. Det er manglende kontroll på kvalitet, kapasitet og kostnader. Det er dessverre barna som betaler prisen. Vi har fått rapporter om barn som ikke får plass når de trenger det, om institusjoner som ikke er tilpasset barnas behov, og om et system som er så fragmentert at det er vanskelig å vite hvem som til enhver tid tar ansvar. Dette er ikke enkeltstående tilfeller. Det er dessverre et nasjonalt mønster.

I Agder, hvor jeg selv kommer fra, har vi sett ungdommer i barnevernsinstitusjoner som har vært involvert i veldig alvorlige hendelser: branner, vold og rus. Men det er ikke ungdommene det er noe galt med, det er systemet som svikter dem. Vi har hørt mange historier som gjør dypt inntrykk – at oppholdet i barnevernsinstitusjon ikke hjalp, men tvert imot gjorde det verre. De beskriver hvordan de mistet tillit, mistet håpet, og noen hvordan de til slutt tente på rommet sitt for å få oppmerksomhet, ikke fordi de var farlige, men fordi de var fortvilte. Noen av disse barna har fått fengselsstraff.

Vi må slutte å behandle barn som pakker som flyttes mellom sju nivåer i et system ingen har oversikt over. Fellesorganisasjonen og Virke har vært tydelige: Dagens modell er fragmentert og uforutsigbar. SV mener vi må gå over til en trenivåmodell med tydelig ansvar, bedre oversikt og mer trygghet for barna, og vi må styrke tilbudet av spesialiserte fosterhjem.

Senest i dag ble dette løftet. Disse hjemmene er ikke bare et alternativ til institusjon – de er ofte det beste alternativet. Barn med komplekse traumer, psykiske helseutfordringer eller alvorlig omsorgssvikt trenger mer enn et vanlig fosterhjem kan gi. De trenger voksne som har tid, kompetanse og støtte til å møte dem med trygghet og kjærlighet, også når smerten kommer til uttrykk som sinne, avvisning eller selvskading. Spesialiserte fosterhjem gir barn muligheten til å bygge tillit, tilhørighet og selvfølelse i et hjem, ikke en institusjon, men i dag er det dessverre altfor få slike hjem. Mange fosterforeldre vurderer å avslutte oppdraget fordi de ikke får nok støtte. Vi vet at flere har etterlyst bedre veiledning og oppfølging, og mange har dokumentert at mange av disse fosterhjemmene føler seg alene i en veldig krevende oppgave som de brenner for, men føler seg maktesløse i.

Dette handler ikke bare om systemer og modeller. Det handler om barn, våre barn, om trygghet, om å bli sett, og om å få hjelp når livet er på det aller vanskeligste. SV vil ha et barnevern som setter barnet først, ikke systemet.

Jorunn Gleditsch Lossius (KrF) [10:43:00]: Aller først vil jeg få takke representanten Trøen for å løfte så viktige spørsmål. Barnevernet er utvilsomt det mest ansvarstunge feltet vi som komité har. Situasjonen der er kritisk, og derfor er også denne interpellasjonen helt på sin plass.

Som vi vet, er det ikke alle barn og unge som opplever familien som et trygt sted. Når barn og unge lever under forhold som kan skade deres helse og deres utvikling, er det nødvendig at samfunnet griper inn for å sikre familiene støtte og gi barna den riktige hjelpen og omsorgen. Barnas trygghet og sikkerhet skal alltid prioriteres, og barns beste må alltid legges til grunn i tilfeller der alternativ omsorg vurderes.

Da KrF for noen år tilbake hadde barne- og familieministeren, satte vi i gang et arbeid for å skape viktige endringer i barnevernet. Denne regjeringen har dessverre ikke klart å følge opp eller å ta tak i utfordringene, for etter fire år har problemene bare blitt større. Regjeringen har på kort tid hatt to ulike utvalg ledet av Erik Stene. Utvalgene har påpekt både feil og mangler, men rapportene ser ut til bare å ha blitt lagt i skuffen. Det er sterkt kritikkverdig.

De siste årene har det vært mange som har fokusert på institusjonsbarnevernet. Vi leste det også i Barneombudets rapport «De tror vi er shitkids», hvor barna selv satte ord på hvordan det er å bo på institusjon i Norge. Det er ikke lystig lesning.

Vi erfarer også en økning i ungdomskriminalitet og bruk av barnevernsinstitusjoner. Likevel ser vi i ekspertgruppens rapport og ikke minst i mediebildet de siste ukene at systemene ikke fungerer. Ungdommene påvirker hverandre i uheldig retning. Noen blir rekruttert av kriminelle gjenger og brukt som løpegutter. Ja, det haster med å få på plass tiltak for å stoppe dette. Flere av sakene om ungdomskriminalitet som det har vært oppslag om den siste tiden, gjelder nettopp ungdommer som er under barnevernets omsorg. Da er det staten som har ansvar for deres trygghet og sikkerhet. Og ja, da er det faktisk også staten som svikter dem grovt når de blir rekruttert inn i kriminelle miljøer.

Barnevernstjenesten rakner, mens ungdomskriminaliteten øker. Stene-utvalget slår klarere fast enn noen gang tidligere at barnevernet i Norge svikter. KrF er også reelt bekymret for at tidlig innsats og forebygging svekkes når kommunenes økonomi ikke styrkes og gis til-

strekkelige rammer, samtidig som statlig oppfølging og koordinering er så mangelfull.

Regjeringen har lagt fram stortingsmeldinger og strategier som vektlegger tidlig innsats, universelle ordninger og tverrfaglig samarbeid, og Barneombudet har også løftet tidlig innsats som et hovedsatsingsområde for 2025–2027. Likevel viser evalueringer at mange kommuner strever med å omsette dette i praksis, særlig når økonomien er så stram. Om det ikke snart utvises handlekraft, vil dette få alvorlige konsekvenser både for enkeltbarn og for samfunnet som helhet.

Helt til slutt vil jeg trekke fram viktigheten av at ideelle aktører må inkluderes bedre i utviklingen og driften av helsetjenester for barn og unge i barnevernet. Disse har tjenester på tvers av sektorer og nivåer og dermed færre siloutfordringer enn offentlig sektor. Jeg håper regjeringen vil være med og slå fast at ideell sektor inkluderes i utarbeidelsen av retningen for barnevernet, og jeg håper virkelig at regjeringen nå raskt vil gå i gang med å løse opp i den krisen vi erfarer i barnevernet. For det haster for de barna det gjelder. De kan ikke vente.

Mahmoud Farahmand (H) [10:47:17]: Jeg vil også starte med å takke min gode kollega Trøen for initiativet hennes. Dette er en viktig sak, spesielt i den tiden vi lever i nå.

De siste årene har vi sett en alarmerende utvikling. Bare den siste måneden, eller den siste halvannen måneden, har vi sett at barn ned i 12–13-årsalderen begår alvorlige voldelige handlinger i våre gater – rett opp i gaten her. De kaster granater, de begår kriminalitet med annen type våpen, de utøver vold og er et problem både for seg selv, for sine familier og for oss andre, lovlydige borgere.

Dette er skremmende, for de hendelsene skulle egentlig ha skapt en slags realitetsorientering også hos representantene fra regjeringspartiet. Jeg må si at jeg klør meg litt i hodet når jeg hører at representanten Jakobsen fra Arbeiderpartiet kommer opp hit og snakker om ideologiske skylapper. Det synes jeg er ganske spennende. La oss nå legge til grunn at vi i Høyre har ideologiske skylapper – men det er jo Arbeiderpartiet som har styrt landet i fem år. Hvorfor har de ikke løst denne problemstillingen? De barna vi snakker om, er 12, 13, 14 år gamle. De var altså 7, 8, 9 år gamle for 5 år siden. Hvorfor har ikke Arbeiderpartiet løst dette? Hvorfor har de ikke funnet løsninger og ivaretatt disse barna? Dette er barn som – alle som én – har vært i kontakt med det offentlige minst én gang. Dette er barn som opplever svikt fra sine nærmeste. De har selv vært utsatt for vold. Hvis det er slik at de ideologiske skylappene til Høyre forhindrer oss, hva er det som i løpet av de siste fem årene har forhindret Arbeiderpartiet fra å finne de løsningene som fungerer? Det er det jeg lurer på.

Barnevernet skal være en trygg havn, det skal ikke være et nytt svik. Det skal skape trygghet og stabilitet for disse barna, for disse barna mangler trygghet og stabilitet i sin hverdag. Det skal være kvalitet i barnevernet. Hvis de private og ideelle klarer å levere denne tryggheten, stabiliteten og kvaliteten, hva er da problemet med å ta dem i bruk? Målet må jo være at den totale samfunnskostnaden går ned. At tjenester som leveres fra barnevernet, bidrar til å forebygge den kriminalitetsutviklingen vi nå ser, må være et mål. Det må være et mål at vi har et barnevern med tillit, kvalitet og varme, som klarer å rehabilitere de ungdommene som jeg snakker om her, til å få et bedre liv, til å bli produktive samfunnsborgere. Det mener jeg er noe av det viktigste vi gjør, både for å ivareta samfunnets interesser og ikke minst for å ivareta barnets beste på lang sikt.

Ingen barn har godt av å bli kriminelle. Ingen barn fortjener det. Alle barn fortjener å oppleve trygghet, for at de også skal kunne få framtidstro.

Som jeg var inne på: Mange av disse barna har vært i kontakt med barnevernet tidligere. De har opplevd å ikke få den hjelpen de trenger. Jeg mener at de forslagene som min gode kollega Trøen framsatte og snakket om, er viktige for nettopp å skape framtidstro og håp for disse barna, for å gi dem den rehabiliteringen de trenger for å komme videre. Når jeg snakker om disse barna, mener jeg de 200–300 mest alvorlige tilfellene der barn og unge rekrutteres til kriminalitet. Det er dem jeg snakker om. De fleste barn klarer seg veldig fint. Det er ikke det dette handler om.

Så må jeg si at det er en alarmerende utvikling utover det, og det handler om at vi ser – ikke bare i våre naboland, men også her – at stadig yngre barn, helt ned i barneskolealder, altså 8–9-årsalderen, også nå rekrutteres.

Vi er helt avhengig av at barnevernet fungerer. Som justispolitiker og Høyre-politiker kan jeg si at jeg bryr meg svært lite om det er offentlige, ideelle eller private som leverer tjenestene, så lenge vi får gitt disse barna framtidshåp, så lenge vi får rehabilitert dem og gitt dem verktøy til å mestre voksenlivet på en god måte.

Tone Wilhelmsen Trøen (H) [10:51:52]: Takk til alle som har deltatt i denne debatten. Jeg tror det er viktig at vi snakker om dette viktige temaet akkurat nå, når det er så stort alvor knyttet til situasjonen. Jeg har også lyst til å gi en takk til en stortingsrepresentant som ikke er her, men som tidligere var barne- og familieminister – Kjersti Toppe – og som satte ned Stene-utvalget fordi hun mente det var viktig at man gikk inn og så hvordan institusjonsbarnevernet faktisk fungerer.

Høyre er veldig tydelig på at vi mener Stene-utvalget har utredet veldig grundig hva som bør gjøres i institusjonsbarnevernet. Det er riktig at de kommer med et forslag om Oslos barnevern – Oslo er den eneste kommunen som har hele helheten, fra barnevernets tidlige innsats til institusjonsbarnevernet – men det er en liten del av utvalgets rapport. Det er veldig mye annet i utvalgets rapport som jeg inderlig håper regjeringen nå ser på og behandler raskt, for er det noe som virkelig trengs på dette området, er det endring.

Vi må få skilt fag og forvaltning. Vi må sørge for å skille dem som har ansvar for fagutvikling, fra dem som har ansvar for å levere tjenesten. Å dele opp Bufdir og Bufetat og ha det som selvstendige enheter under Barne- og familiedepartementet er derfor et godt forslag. Det kan ikke være sånn at disse 1 000 barnas plasser organiseres i fem regioner i Norge som ikke snakker sammen, og hvor man ikke har en total nasjonal oversikt.

Som sagt finnes det veldig mye fra Stene-utvalget som er godt utredet, og som bør komme på bordet veldig raskt. Man må ikke bare skyve tidligere vedtak foran seg. Man må ta tak i det som er viktigst.

Det er litt trist at Arbeiderpartiet fortsetter å snakke og dobbeltkommunisere om bruk av private aktører. For Høyre er det viktig at det er både ideelle, private, kommersielle og statlige. Jeg minner om at Riksrevisjonen pekte på at en av årsakene til de rekordmange bruddene i bistandsplikten er politiske målsettinger om å fase ut kommersielle aktører i institusjonsbarnevernet. Dette handler egentlig ikke om en høyre- eller venstreside. Dette handler om at vi er nødt til å sikre barn trygghet, omsorg og hjelp til rett tid. Vi trenger ikke en pekelek. Vi trenger egentlig at vi tar tak i det som ikke fungerer, og akkurat nå er det systemet og organiseringen som ikke fungerer.

Jeg har hatt Gabriel Scotts roman De vergeløse med meg helt siden jeg gikk i 6. klasse på barneskolen – fortellingen om Albert, barnevernsgutten som ikke hadde det bra. Han minner meg egentlig hver dag på hvorfor vi må stå opp for dem som ikke blir hørt.

Statsråd Lene Vågslid [10:55:12]: Takk for ein veldig god debatt. Eg vil gjenta det eg sa i stad, om at me frå Arbeidarparti-regjeringa si sideabsolutt er opne for å endre organiseringa. Eg synest det er fint at Høgre er eit parti som tydeleg seier at dei meiner ein bør følgje opp det Stene-utvalet føreslår. Eg håpar at fleire parti vil delta i den debatten.

Samtidig må me nyansere lite grann – det blir litt mørkt i denne debatten i dag. Det er jo ikkje slik at det ikkje har vore handling frå regjeringa eller Stortinget si side dei siste åra. Representanten Gleditsch Lossius frå Kristeleg Folkeparti antyda at alle rapportar hamnar i ein skuff. Då vil eg anbefale ho å snakke med dei som sat i familie- og kulturkomiteen i førre periode, som var med og behandla kvalitetsløftet i barnevernet, som er ei direkte oppfølging av institusjonsutvalet, som Erik Stene leia, og som han sjølv meiner er eit paradigmeskifte. Det kan jo handle om at han er veldig fornøgd med at Stortinget har følgt opp dei anbefalingane som kom frå institusjonsutvalet.

Så til Tage Pettersen, og det er fint at òg han deltek i debatten: Noko av det fyrste me diskuterte etter at eg blei statsråd, var dei alvorlege brota på bistandsplikta. Der er eg veldig glad for at me no ser ein gledeleg tendens til betring. Dette har vore eit prioritert område for meg. Kva er bistandsplikt? Jo, det er at me frå statleg side skal sikre at ungane får den hjelpa dei treng. Eg har ikkje noko behov for å unnskylde eller forklare situasjonen som har vore dei siste åra. Det har vore alvorleg, det har vore for dårleg, og no ser me betring.

Fosterheimskøen blei òg trekt inn i debatten. Han er alvorleg lang. Me er no i gang med pilotar for spesialiserte tiltak inn i fosterheimane. Etter nyttår får me på plass kompetansestøtteteam for fosterheimar. Det har eg stor tru på – dei treng betre rettleiing.

Flyttingar er dessverre ikkje ei ny utfordring. Eksempelet frå representanten Tone Wilhelmsen Trøen om «Siri» er faktisk henta frå då Høgre sat i regjering. I staden for å fordele skuld og ansvar trur eg me kan vere einige om at det at Stortinget slutta seg til kvalitetsløftet i barnevernet, basert på forslag frå institusjonsutvalet, var klokt av Stortinget, for no er me i gang med ei heilt ny innretning som vil bety veldig mykje for ungane.

Som representanten Mirell Høyer-Berntsen frå SV sa: Det er aldri ungane det er noko gale med – det er systemet. Difor er barnevern og tryggleik for barn og unge noko av det viktigaste for Arbeidarparti-regjeringa. Barnevernsbarn – det er eit omgrep – er ikkje barnevernet sitt ansvar, og ungdomskriminelle er ikkje politiet sitt ansvar. Dei er vårt ansvar, alle saman. Difor har eg, saman med justisministeren og fleire andre, bl.a. skjerpa styringssignala overfor alle statlege etatar om betre samarbeid for desse sårbare barna. Dei er vårt ansvar.

Presidenten [10:58:23]: Da er sak nr. 1 og dagens kart ferdigbehandlet.

Forlanger noen ordet før møtet heves? – Så synes ikke, og møtet er hevet.

Møtet hevet kl. 10.59.

Svanemerket trykksak, 2041 0654